

Nostalgisk tilbageblik – af Jacob Bødtcher-Hansen fra 3.k, studenteressey 2019

Nervøsitet.

Hænder begravet dybt i lommerne.

Flagrende blikke.

Solens stråler fremtvinger piblende svedperler på panderne. En hurtig bevægelse efter og de er tørret væk. Der er uro og usikkerhed i luften; usikkerhed om, hvad de næste tre år kommer til at byde på. Men usikkerheden er ikke alene om at omslutte os, for sammen med den står spændingen, der viser sig som nervøse, men også selvsikre smil. Vores hjerter slår i takt med kirkeklokkerne fra Ordrup Kirke, der byder os velkommen. Sommeren har som aldrig før sneget sig afsted, mens beskederne er fløjet mellem os. Ethvert scenarie om den første skoledag på OG er allerede udlevet i tankerne, men alligevel er intet som forventet. Alt er så eventyrligt, ja næsten surrealistisk, mens flere års forventninger bliver indfriet. I kantinen på OG stiger sulten efter at komme i gang, mens rektor fortæller, hvad introugen kommer til at byde på.

Det er ikke altid, at forventninger bliver indfriet. Slet ikke når de er meget høje. Men efter en uge, hvor nye venskaber er etableret, og vores menneskepyramider har nået til et niveau, hvor selv catalonierne ville være imponerede, er der ingen tvivl om, at OG er lykkedes med at byde os godt velkommen.

Det kræver energi, når man skal udvikle venskaber. Man skal finde modet frem til at gå hen til en fremmed uden at vide, hvordan han eller hun vil reagere over for en. Jeg tror, at mange inderst inde er bange for at gøre sig selv til grin og blive afvist, og da jeg trådte ind i skolegården, var der ingen tvivl om, at flere var tilbageholdende. Vi kom fra at være elever i 9. klasse, konger af folkeskolen, og gik nu ind i en ny verden som putter. Vi var fremmede for hinanden, men vi var også bundet sammen af en kraft, som senere blev introduceret som OG-ånden. Hvad OG-ånden præcist er, er svært at definere, men i bund og grund er det OG's sjæl. Ligesom en krop uden en sjæl ikke er et menneske, er OG's bygninger uden OG-ånden ikke OG.

OG-ånden er gensidig tillid, respekt for hinanden og nysgerrighed, og den kommer til udtryk, når pedellerne står klar til at tage imod os morgentrætte elever klokken 8 hver morgen, når hyggeudvalget deler roser ud, når Leon giver gode tilbud på kantinens retter om eftermiddagen, når musicalen stables på benene og bliver en succes, når næste OG-fest planlægges, og den er med, når vi drager til udlandet på studieture. OG-ånden står ideelt for det perfekte gymnasium, men desværre er livet ofte mere kompliceret end som sådan.

Da jeg for første gang trådte ind på OG, havde jeg mange ting i tankerne. Det var ikke det faglige, der fyldte mest. Jeg havde fokus på at komme ud og skabe nye venskaber, og jeg kan ikke forestille mig andet end, at OG må have et af Danmarks bedste miljøer for netop dette. Men efter et par måneder, hvor skolen rigtigt var kommet i gang, begyndte andre ting også at fylde. OG har nogle dygtige lærere, og mange elever kommer fra en baggrund, hvor det fra hjemmefronten forventes, at vi klarer det godt. Gymnasietiden er derfor ikke kun venskaber og fester, men også hårdt fagligt arbejde. Det kan være svært at håndtere så meget pres, og her er det, at OG-ånden igen imponerer. OG-ånden er nemlig også studievejlederne, der dedikerer al deres energi til, at ingen af os elever bliver glemt i strømmen.

Vi lever i en kompleks verden, og min generation er vokset op i en tid med sociale medier, hvor alt på overfladen er perfekt. Det er en kedelig samfundstendens, at vores fejl og det uperfekte undertrykkes i stedet for at blive vist frem med ærlighed.

Men relativt kort efter introugen gik det for alvor op for mig, at der var plads til mere end det perfekte på OG, da flere og flere begyndte at møde op i joggingtøj, nattøj, ubarberede eller uden make-up, og det satte naturligvis tanker i gang hos mig. OG var på kort tid blevet til vores andet hjem, og klassekammeraterne var blevet til familie. Facaderne blev brudt, og ud kom mennesker med følelser, idéer, skævheder og interesser. Hurtigt gik det op for os, at OG er en slags køkkenhave, hvor der er plads til at udvikle sig på sin egen måde.

Med mere end 12 udvalg, utallige temaaftener, musical, kor, faglige konkurrencer mm. er gødningen smidt, og gennem de tre sidste år har vi utallige gange fået overrakt redskaberne, så vi har kunnet være med til at præge vores gymnasiegang. Det giver en enorm tilfredsstillelse, når man føler sig motiveret, og man kan engagere sig. Selv ansøgte jeg til skiudvalget, og efter hårdt arbejde med at lave en videoansøgning kom jeg ind. Det har været en af de bedste beslutninger, jeg har taget på OG. Med alle de muligheder, vi får givet, er den største fejltagelse at lade dem passere. Mit råd til nye elever er: ræk ud og grib fat. OG handler om at kaste sig ud i tingene og finde modet frem.

Uundgåeligt handlede flere af beskederne fra sommerferien før start om alle fordommene mod OG. Var vi virkelig klar til at starte på en skole fyldt med forkælede overklassebørn? Vi havde selvfølgelig talt med flere elever, før vi ansøgte OG, men det var alligevel svært at banke fordommene ud af hovedet, når man jævnligt stødte ind i avisartikler om whisky-bæltets gymnasier. Da jeg gik fra OG første dag, følte jeg ikke, at fordommene var blevet helt afkræftet, eftersom folks

usikkerhed trak småarrogante facader op. Efter et par dage mere på OG, hvor folk var begyndt åbne sig, var der dog ingen tvivl om, at der i højere grad var tale om fordomme end realiteter.

Lyden af kirkeklokkerne fra Ordrup Kirke er ved at ebbe ud, mens vi går den sidste tid i møde. Aldrig har årgangen været mere samlet, og det er tydeligt, at tiden på OG vil blive savnet, og mange vil se tilbage på deres studentertid i samme nostalgiske lys, som vi har oplevet ældre generationer tale om deres gymnasietid. Det er vistnok allerede sket for mig. Jeg kommer i hvert fald til at huske min gymnasietid på OG som tre helt fantastiske år.

Aldrig før har solen skinnet så meget over Ordrup Gymnasium.